

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Quibus casibus confessio est inualida ira vt sit repressa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

illius propositum: nec fieri vilo modo potest vt simul de illo doleat.

Tertius modus est: Si quis putet se fecisse debitam diligentia in examinanda conscientia, cum tamen non fecerit, sicque bona fide confiteatur. Ita omnes Auctores supra dicti.

Sed probabilius est, etiam hoc modo non dari confessionem informem. Nam vel illa negligentia est talis, vt cum ea confiteri sit peccatum mortiferum, vel veniale. Si veniale, nihil obstat, quo minus consequatur gratiam; alioqui fatendum esset, quotiescumque aliqua parua negligentia committitur in examine, non conferri gratiam per absolutionem, quod est improbabile. Si vero est mortiferum, ergo confessio est nulla. Tum quia non est integra, omittit enim confiteri aliquod peccatum mortiferum ex magna negligentia; quando enim aliquid ex mortifera negligentia omittitur, censetur voluntarie omitti. Et quamuis formali & expressa intentione velit integre confiteri, tamen interpretatiue vult contrarium, ob mortiferam & grauem negligentiam se ad id parandi. Tum quia deest legitima attritio, qua non potest consistere cum peccato mortifero actuali.

Contraria tamen sententia non est omnino improbabilis propter Auctores.

Quartus modus est ratione ignorantiae: dum quis omittit confiteri peccatum mortiferum, eod quod ignorantia crassa ignoret esse peccatum mortiferum: quod saepe accidit adolescentibus, qui nesciunt contactus aliquos turpes, vel delectationes morosas, & huiusmodi, esse peccata mortifera, idque ea ignorantia qua non excuset a peccato mortali, & idcirco non confitentur, neque proponunt abstinere.

Verum talis confessio non solum est valida, & consequenter non necessario repetenda, vbi confiteri fuisse peccatum; sed etiam confert gratiam, si reliqua adsint, sicut possunt adesse. Ratio est: Quia talis non peccat, saltem mortifere, omitendo illud peccatum in confessione, quod ipse ignorabat, etsi ignorantia crassa esset peccatum: nam preceptum confessionis non obligat, nisi ad confessionem eorum, qua scimus esse peccata, non autem obligat, vt de singulis inquiramus, an sint peccata, nisi dubitatio de aliquo in particulari occurrat. Vnde, etsi ignorantia illa sit crassa respectu operis faciendi, (hoc enim opus faciendum postulabat inquisitionem, an esset licitum facere:) tamen non est crassa respectu confessionis.

Quintus modus est ratione excommunicationis: quando is, qui est excommunicatus, cupit absolui a peccatis, nesciens vel non aduertens se esse excommunicatum, idque culpabiliter; vel certe, nesciens esse sacrilegium ita petere absolutionem a peccatis. Ita Nauarrus cap. 4. num. 4. Caietanus Verbo Absolutionis impedimenta, & alij.

Verum hic modus raro venit vsu in praxi: nam is qui scit sese excommunicatum, potest confiteri, & petere absolutionem. Vtrum vero prius debeat absolui ab excommunicatione, an a peccatis, relinquit iudicio Sacerdotis, qui in formula, qua Ecclesia vbique vtitur, prius solet absolueri ab excommunicatione, quantum potest, quam absoluat a peccatis. Tamen si ponamus pec-

nitentem excommunicatum petere absolutionem a peccatis ante absolutionem excommunicationis, tunc distinguendum est: vel enim poenitens scit se non posse absolui a peccatis, nisi prius absoluat ab excommunicatione; & tunc peccat mortifere, & nulla est absolutio; quia non habet attritionem, cum non habeat propositum non peccandi: fieri enim nequit, vt is qui actu peccat, habeat propositum non peccandi. Vel nescit se posse petere, idque vel ignorantia crassa, & sic rursum non est attritus ob causam dictam; vel ignorantia probabili, putans bona fide se posse sic absolui; & tunc non impeditur effectus Sacramenti, modo Sacerdos habeat in illum iurisdictionem. Nam casus reueruatus, vel censura reueruata, dum poenitens bona fide, & debita dispositione confiteretur, non impedit fructum Sacramenti, iuxta probabiliorum sententiam; sicut neque illius casus, vel censura obliuio; vt recte Nauarrus cap. 9. num. 4. & 7. Caiet. quaest. 5. de Confessione. Victoria quaest. 3. de Excommunicatione, & alij.

Quid si excommunicatus prius petat absolutionem a peccatis, quam ab excommunicatione?

DVBIVM II.

Quibus casibus confessio est inualida, ita vt sit repetenda?

Respondeo: Id prouenire ex aliquo defectu, vel in Confessario, vel in Poenitente.

Ex defectu in Confessario. Primò: Si deest intentio absoluendi: quod tamen numquam est credendum, nisi ipse dicat. Vide qua diximus de necessitate intentionis Ministri, in Tractatu de Sacramentis in genere, quaest. 64. art. 8.

Secundò: Si omnino deest illi potestas iurisdictionis requisita ex parte materiae, ita vt ne coram quidem titulum habeat: vt si fingat se Parochum, cum non sit.

Dicitur autem Habere titulum coloratum, qui etsi non habeat vere iurisdictionem completam, tamen vulgò putatur habere ratione beneficij ei collati, vel commissionis ei factae, etsi inualide. Exempli gratia, si factus sit Parochus per simoniam occultam, vel si erat ei commissa iurisdictione, sed ea iam expirauit, & ignoratur: vide Nauarrum cap. 9. num. 11. tunc confessio ei bona fide facta valet, vnde non est necessario repetenda. Ratio est: Quia Ecclesia in hoc casu confert iurisdictionem, ne tot fideles immerito decipiantur cum magno animarum damno.

Tertiò: Si potestas iurisdictionis in eo sit impedita: vt, si sit denunciatus de excommunicatione, suspensione, vel interdicto. Si tamen hic vadat aliò, vbi omnino haec res ignoratur, valide poterit absolueri: quia habet titulum coloratum.

Quartò: Si non adhibuit legitimam formam, Vide supra dicta de Sacramentis in genere quaest. 60. art. 8. dub. 1. & 2.

Quintò: Si deprehendatur postea fuisse omnino ignorans, aut non intellexisse poenitentem, sic vt non cognouerit illius statum.

In hoc tamen casu probabile est, si confessio bona fide facta fuit, absolutionem non fuisse irritam. Ita tenet Antonius Cordubensis citans Gabrielem & Siluestrum, & quidam alij recentiores. Ratio est, Quia iste poenitens ex parte sua inte-

Ex parte Confessoris inualida est confessio:

1. Si deest intentio.

2. Si deest iurisdictione.

Habens titulum coloratum, valide absoluit.

3. Si suspensa iurisdictione.

4. Si deest forma.

5. Ob eius ignorandam.

Excipie casum bonae fidei.

3. Ex parte examinis conscientiae.

7. Ex parte ignorantiae peccati.

8. Ex parte excommunicationis.

grè confessus est; & ex parte Sacerdotis scientia generalis, quâ intelligit poenitentem se accusare de peccatis, videtur sufficere præcisè ad absolutionem. Cognitio enim distincta peccatorum non tam ad absolutionem, quàm ad satisfactionem, & remedia prescribenda videtur necessaria. Quod confirmatur: quia, qui sic absoluitur in articulo mortis, validè absoluitur; vt infra art. 2. dub. 2. dicemus: atqui articulus mortis non dat illi hanc potestatem absoluedi cum generali cognitione: ergo ex ipsa natura rei sufficit.

An tunc partialiter iteranda confessio,

10 Ex parte poenitentis fit irrita confessio:

1. Si sponte non est integra,

2. Si deficit dolor &c.

3. Si nolit acceptare poenitentiam.

Confessio quomodo iteranda.

Aduerte tamen, talem confessionem postea videri iterandam, quâ parte intellecta non fuit; vt communiter Doctores docent. Etsi contrarium non sit improbabile, vt docet Henriques lib. 2. de Poenitentia cap. 14. citans pro se Cordubam, Gabrielem, & Siluestrum.

Ex parte poenitentis est inualida & repetenda. Primò: Quando non est integra de industria, ob verecundiam, vel aliam causam non legitimam. Ob causam tamen legitimam potest interdum de industria fieri non integra. Pari modo, si ex crassa negligentia non fuerit integra, iuxta ea, quæ supra num. 6. diximus: quamuis Confessor hoc non faciliè debeat iudicare, quando poenitens pro suo modulo aliquam operam dedit.

Secundò: Quando non habet vllum dolorem, aut non habet absolutum propositum abstinendi impotenter, vt supra num. 4. & 5. dictum est.

Tertiò: Quando non est paratus acceptare aliquam rationabilem poenitentiam, aut certè non habet animum illius implendæ, idque ante absolutionem. Tenetur enim acceptare aliquam poenitentiam rationabilem, si Sacerdos velit. Neque contrarium est probabile, quidquid aliqui dixerint. Hoc enim aperte docet Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 8. *Habeant Sacerdotes præ oculis, vt satisfactio, quam imponunt, non sit tantum ad nota vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem. Nam Claves Sacerdotum non ad soluendum duntaxat, sed etiam ad ligandum concessas, etiam antiqui Patres & credunt & docent.* Ratio est; Quia fungitur officio Iudicis auctoritate diuinâ præditi: ergo eius sententia obligat poenitentem, multò magis quàm sententia Iudicis secularis, qui tamen ad multam subeundam potest obligare. Vnde non potest poenitens dicere, *Nolo hic satisfacere, sed satisfaciam in Purgatorio.* Quòd si poenitentia illi videtur nimis grauis, roget Sacerdotè vt illam mitiget. Quòd si, dum poenitentia iniungeretur, habuit animum implendi, postea tamen neglexit, vel etiam contempsit, non tenetur priorem confessionem repetere, vt falsò quidam existimarunt; sed sufficit confiteri illud peccatum neglectæ poenitentia. Et ratio est, quia peccatum sequens non potest Sacramentum, quod præcessit, reddere irritum: nam natura Sacramenti, eiusque effectus non pendet ab euentu futuro.

Notandum hîc est: Si quis inualidè confessus redeat ad eundem Confessarium, qui adhuc aliquo modo, saltem in confuso, meminit peccatorum, vel status poenitentis, vel saltem poenitentia quam iniunxerat, sufficere vt confiteatur peccata omissa, relictis ijs quæ antea fuit confessus: sic enim poterit ab omnibus absolui; vt docet Nauarrus cap. 9. num. 19. Medina, Paludanus, Ri-

chardus. Quòd si Confessarius ille, quem adit, nullo modo meminerit, vel si alium adeat, tenetur ex integro omnia priora confiteri.

ARTICVLVS II.

Vtrum Confessio debeat esse integra?

R Espondetur: Confessio debet esse integra omnium peccatorum, quæ post diligens examen memoriae occurrunt: idque iure diuino est necessarium. Est fide tenenda. Patet ex Concilio Trid. sess. 14. can. 7. vbi hoc expressè definitur: & ex testimonijs Scripturæ, Conciliorû & Patrum supra q. 6. dub. 1. allatis.

11 Integram esse debere confessionem, cum est de fide.

Hinc sequitur necessarium esse confiteri omnia peccata secundum suas species, numerum, & circumstantias speciem mutantes: quòd etiam fide tenendum est ex iisdem locis. Legatur diligenter cap. 5. & can. 7. sess. 14. & Concil. Lateranense cap. 21. Ratio est: quia sine numero & circumstantijs nec poenitens potest confiteri omnia peccata, à quibus debet absolui; nec Sacerdos potest cognoscere, à quibus debeat absolueri.

Notandum tamen Primò: Si poenitens adhibita diligentia non possit certum numerum inuenire, satis esse, vt dicat *plus minus*, quantum illi videatur. Vel si hoc non potest, aperiat suam consuetudinem, quanta & quàm diuturna ea fuerit: sic enim poterit intelligi eius status. Ita militi satis erit dicere, se quotidie blasphemare, quando datur occasio, tali vel tali modo blasphemia. Vfurario, se iam triennium omnibus aduentantibus dare ad vfuras. Meritrici, se quinquennium omnibus expositam.

12 Explicat numerum vt potest.

Notandum Secundò: Eam diligentiam in examine requiri, quam quis pro suo captu in referia adhibere solet. Vnde Rultici, & homines simplices cum modica discussione possunt audiri; quia parum sunt idonei ad vitam præteritâ excutiendam, & interrogatio Sacerdotis supplet. Vide Nauarrum in Capitulum Fratres, de Poenitentia dist. 5. nu. 65. & sequentibus.

13 Examen fit iuxta conditionem peccantis

DVBIVM I.

Vtrum aliquando fieri possit Confessio non integra: & quibus casibus?

R Espondeo: Possè, & debere interdum fieri confessionem non integram: nempe quotiescumque interuenit iustum impedimentum, siue ex parte Poenitentis, siue ex parte Confessoris.

13

Primò: Si poenitens dicto vno, vel altero peccato, amittat loquelam; tunc enim est absoluedus. Ratio est; Quia hæc confessio est integra siue potest. Sicut enim obliuio non tollit integritatem confessionis necessariam, ita nec impotentia.

14 Si poenitens amittat loquelam.

Secundò: Quando multi sunt audiendi, & ob temporis breuitatè & periculû mortis ingruens, non possunt omnia dici: vt in naufragio, inualisione hostili, & similibus periculis.

15 Si periculû mortis.

Tertiò: Quando probabiliter timet aliquod notabile damnum sibi, vel alteri ex confessione certi

14